

Recensie: Trainspotting Live ★★★★****

The Vaults Londen
zondag 29 april 2018

foto © Trainspotting Live

Recensie:

Letterlijk en figuurlijk in your face rechttoe rechtaan locatietheater. Daarvoor staat Trainspotting Live van the King's Head Theatre en In Your Face Theatre garant in The Vaults in Leake Street, Londen. Geweldige locatie ook om de voorstelling te laten plaatsvinden, in The Graffiti Tunnel, waar graffiti-artisten dagelijks aan het werk zijn. Een straatje dat onder de treinsporen loopt van Waterloo Station. Zelden zo'n geweldig straffe speelplek geweten die een stuk een bijkomende dimensie geeft. 35 pond betaal je om een stoel onder je bips te krijgen, 25 als je op de vloer wil gaan zitten in de ruimte die omgetoverd is tot een hippe club. Laat het duidelijk zijn, dat die duurdere stoelen geen garantie bieden op een verteerbaardere voorstelling, of je gespaard zou blijven van interactie tussen de verschillende personages en het publiek. Drank of zever kan op elk moment in je richting vliegen, een acteur kan door je haren gaan of je kale knikker aaien, ondergescheten beddengoed, de inhoud (bruine smurrie) van een wc pot, tot gebruikte condooms,â€ het kan allemaal wanneer je het niet verwacht op je afkomen. Op de affiche staat in grote letters een waarschuwing. 'Performance contains nudity.' klinkt het onder andere wat dan vooral slaat op mannelijk naakt. Want jawel, verschillende piemels zijn te zien naast onder andere de ondergescheten billen en de rug van een ijzersterke Frankie O'Connor als Renton die ze 'proper' veegt met een handdoek, en daarna met de handdoek zijn haar afdroogt wat het nog walgelijker maakt terwijl Alison, gespeeld door Erin Marshall, bij de start al haar tieten toont. O'Connor draagt deze voorstelling van begin tot einde, zet een ijzersterke prestatie neer in de rol van een drugsverslaafde die een rijk palet aan emoties mag spelen, in een voorstelling die feestend start en dramatisch eindigt. Jammer dat de boog die de productie moet maken ook meteen de rechttoe rechtaanstijl erg verzwakt en de motor even behoorlijk doet sputteren. Los daarvan zorgt deze theatervoorstelling voor een complete beleving, een fijne trip die aan een sneltreinvaart voorbijdendert, een event op zich quoi.

Luide beats uit 90's-klassiekers komen op ons af wanneer we plaatsnemen in de zaal op de trappen van de tribune, net voor de rij stoelen die bestemd zijn voor de mensen die wat meer 'luxe' willen. Ice MC's 'Think about the way' uit 1994 knalt onder andere door de speakers net als Cappella's 'U Got 2 Let The Music' uit 1993 terwijl een groene laser en enkele scanners hun kleurrijke lichtstralen door de ruimte jagen. Voor het lichtontwerp tekende Clancy Flynn en het geluidsontwerp Tom Lishman in deze door Adam Spreadbury-Maher en Greg Esplin geregisseerde Trainspotting Live. De toeschouwers worden voorzien van glow stick armbandjes voor ze plaatsnemen in de club. Renton mag al meteen een dijk van een monoloog inzetten: 'I chose not to choose life. I chose somethin' else. And the reasons? There are no reasons. Who needs reasons when you've got heroin?' klinkt het. Verwijzen naar The Beatles en de liefde doet Trainspotting overigens ook met 'Love me do' uit 1963.

Aanvankelijk is Trainspotting Live gewoon ronduit hilarisch en weerzinwekkend tegelijkertijd. Denken we maar aan die toiletscene wanneer Renton zijn opiumzetpillen uit de bruine smurrie van een walgelijkste Schotse wc-pot probeert te vissen. Wanneer een van de mannen voor anale seks gaat en Vicks Vaporub op zijn penis gesmeerd krijgt in plaats van vaseline klinkt het: 'I had a hotdog between my

legs'. James Boal en Rachael Anderson kruipen onder andere in de huid van een recruiter en zijn assistente. Dan krijgen ze Renton en daarna een vriend van hem op gesprek. Die laatste heeft speed genomen, kan niet stilzitten, komt wel erg hyper en onrustig over voor een job in een hotel waarna hij niet veel later compleet door het lint gaat en 'I'm fucking relaxed!' uitroept. Renton van zijn kant antwoordde dan weer doodeerlijk en dus ook wat naïef op de vraag: 'Can you explain the gaps in your employment record?' door zijn drugsverleden te vermelden.

'Very strong language' staat er ook op de flyer van Trainspotting Live. De fucks vliegen je dan ook om de oren in dat heerlijke sappige zware Schotse accent. Zeker, als niet-native speaker is Trainspotting Live best een uitdaging om te gaan bekijken, vooral dan in het tweede deel van de 75 minuten durende voorstelling. Tijdens de eerste veertig minuten wordt de visuele kaart zo zwaar getrokken dat je daar alleen al voldoende houvast aan hebt om te weten waarover het gaat.

Uiteindelijk wordt Irvine Welsh' 25-jarige klassieker die een jaar later door Harry Gibson bewerkt werd voor het toneel een drama waarbij Alison (Erin Marshall) haar kind verliest, Renton bijna sterft aan een overdosis (naar het einde toe van Trainspotting Live wordt het druggebruik, via injecties expliciet getoond), Begbie (Chris Dennis) erg agressief uit de hoek komt (ook naar vrouwen), Renton door zijn moeder wordt binnengehaald met de woorden 'Doctor Mathews says that it's just really like a bad flu', en Tommy (gespeeld door Finlay Bain) ook het tijdelijke voor het eeuwige inruilt. Net zoals Trainspotting Live opende, sluit de club zijn deuren maar dan op de tonen van 'Born Slippy' van Underworld.

We onthouden een ijzersterke Frankie O' Connor die in deze uitstekende Trainspotting Live alle registers mag opentrekken.

< Bert Hertogs >

Trainspotting Live speelt nog t.e.m. 3 juni 2018 in The Vaults in Londen.